

Мц 21, 28–32 Езус сказаў першасвятарам і старэйшынам народу: “Як вам здаецца? У аднаго чалавека былі два сыны. Прышоўшы да першага, ён сказаў: «Сыне, ідзі і працуй сёння ў вінаградніку». Але той адказаў: «Не хачу!». А пасля, апамятаўшыся, пайшоў. Тады ён падышоў да другога і сказаў тое самае. Той жа сказаў у адказ: «Ужо іду, спадару». І не пайшоў. Каторы з двух выканаў волю бацькі?”. Кажуць Яму: “Першы”.

Тады Езус кажа ім: “Сапраўды кажу вам, што мытнікі і распусніцы наперадзе вас ідуць у Валадарства Божае. Бо прышоў да вас Ян шляхам справядлівасці, і вы не паверылі яму. А мытнікі і распусніцы паверылі яму. Вы ж, убачыўшы, не апамяталіся пасля, каб паверыць яму”. †

Не адварочвацца ад Бога

Езус нагадвае: хто не здольны ўбачыць, што ён грэшны чалавек, які не заслугоўвае Неба, не здолее прыняць і ласку міласэрнасці. Нікога не адсылае ад брам Неба, толькі дае прыярытэт тым, хто, навяртаючыся, не ўтойвае, што з’яўляецца грэшнікам.

Мы можам глядзець на сваю грэшнасць двума спосабамі: бязбожна і з верай. Бязбожна – забываючыся пра Бога, міласэрнасць якога большая за любы, нават самы страшны, непрыстойны і ганебны грэх, альбо з верай, якая дазваляе разгледзець у балючым вопыце ўласнай слабасці невычэрпную Божую ласку.

Нашы грахі не вымушаюць Хрыста адварнуцца ад нас – Ён адступае, устрыможаны людской подласцю. Гэта мы, грэшнікі, адварочваемся ад Яго і спрабуем ісці ўласным шляхам. Аднак нават тады Хрыстос не адыходзіць ад чалавека ні на крок, бо сам запэўніў, што прышоў заклікаць да навяртання не праведнікаў, але грэшнікаў, што не здаровым, а хворым патрэбны лекар.

Пане Езу Хрыстэ, учыні, каб з верай у сэрцы я заўсёды ішоў за Табой, і не дазволь мне ніколі аддаліцца ад Цябе.